

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 11.

Den 1. Marts 1871.

Pris: 6 Sk. pr. Byp.

Bøn og Ordholdenbed.

Tale af Ældste Joseph F. Smith, holdt i Tabernaklet i Ogden City den 12te November 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Idet jeg fremstiller mig for Eder i Aften, vil jeg anmode de Hellige om deres Tro og Forbønner, at jeg maa blive istand til at tale til Opbyggelse for Eder. Jeg veed af Erfaring, at det er et høist besværligt Arbejde at prædike Evangeliet for de Hellige, naar man ikke er besjælet af Guds Aand. Uden den kan jeg slet ikke tale, og derfor beder jeg min Gud om at udøse sin Aand over os her i Aften.

Vi have havt en behagelig og lærerig Tid i denne Dag; gid vi blot kunde bevare i vor Erindring alt det Gode, som er bleven os lært. Men Ulykken er, vi ere for ligegyldige og sløve med Hensyn til det, der læres os Tid efter anden. Vi lade andre Ting optage vort Sind; jordiske Syssler, Begjerligheden efter Bindning og personlige, Interessier af verdslig

Natur kvæle til en vis Grad Herrens Ord. Dette er for en stor Deel Tilfældet med de Hellige, og det er ubetinget Tilfældet med Verden i det Hele. I Verden troer man ikke Evangeliet, naar det bliver dem forkyndt, af hvilken Grund vore Ældster møde saa lidt Opmuntring derude. Vantroen er saa stor, at det er saa godt som umulig at vække nogen Interesse for Evangeliet. Maastee Aarsagen er den, at det er bleven forkyndt under altfor mange Variationer, saa Folket er i Forlegenhed med at afgjøre hvad de saliggjørende Principer ere. De høre saa mange forskellige Lærdomme fremfatte, og maae selvsølgelig smutte, at Prædikerne hverken have Mynlighed til at prædike ei heller Evangeliets Aand, Kundskab om Sandheden eller Jesu Vidnesbyrd, og de tabe derfor Tilliden til dem.

Tanksumme Mennesker kunne ikke andet, thi trods al Prædiken er Utilfredshed, Tvivl og Skuffelse Resultatet. Der er ikke mindste Udfigt til at de kunne komme til Sandheds Erkjendelse; den christne Verden er netop i den af Apostelen beskrevne Tilstand: de have Gudsfrugtigheds Sten, men fornegte dens Kraft; de lære altid, men komme aldrig til Sandheds Erkjendelse.

Men hvorfor skulle vi, som have annammet Evangeliet ved Aabenbaring til Joseph Smith, nedværdige os til samme usle Standpunkt som Christenheden, hvad Tro og Gjæringer angaaer? Da vi have annammet Evangeliet, er det vort Privilegium at erholde Vidnesbyrd om samme, og have vi det ikke, er det vor egen Feil, thi det er bleven forjættet uden Forbehold til hver Mand og Kvinde, som adlyder det. Der findes ikke en Søn eller Datter af Adam med sund Fornuft, uden de ere berettigede til at faae fuldstændig Kundskab om Evangeliet, naar de adlyde dets Principer. Faae de det ikke, er det ikke Evangeliets eller deres Stabers Skyld, men deres egen. Evangeliets Plan er omfattende, og Gud har lovet, at de, som søge, skulle finde, og at for dem, der banke, skal oplædes. Apostelen Jakob siger: „Om Nogen fattes Wiisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder Ingen, saa skal den gives Eder.“ Dette Skriftsted er godt kjendt i Verden; Bibelen bliver meget læst der; man kjen-der altsaa godt disse Forjættelser. Jeg troer ogsaa, at Mange bede om hvad de trænge til, thi til en vis Grad indsee de, at de fattes Wiisdom og Forstand, og det synes endog at ligge udenfor deres Evne at erholde samme. Men hvorfor faae de ikke hvad de bede om? Forjættelsen er meget bestemt; den er fremsat i et Sprog, som ikke kan mistydes. Jakob

forklarer selv dette; han siger: „men han bede i Tro, Intet tvivlende, thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Veiret. Lad ikke et saadant Menneske tænke, at han faaer Noget af Herren.“ (1, 6.) Den, der beder paa den rette Maade, der ydmyger sig for Herren som et lille Barn for sine jordiske Forældre, den, der sætter sin Lid til Gud og beder uden Tvivl, den Mand og den Kvinde vil faae, hvad de bede om. Gud har sagt det; han har lovet det ved sine Tjeneres Mund, og Løftet staaer fast og urokkeligt. Er der nogen Feil i dette Stykke, maae vi søge den hos os selv, i vor Mangel paa Tro og Ydmyghed for Herren.

Apostelen Jakob siger: „J bede og faae ikke, fordi J bede ilde, at J kunne fortære det i Eders Velslyst.“ (4, 3.) Om vi bad Herren om Velsignelser fra nu af til Dommедag, og gjorde det med stolte, opblæste Følelser og med Dnsket om at formere vort jordiske Gods, vilde han ikke opfylde vor Bøn. Derfor er det saa nødvendigt at bede paa den af ham bestemte Maade.

Naar vi mødes i Forsamling, fkeer det for at blive belærte og opbyggede; vi henvende vore Hjerter i Bøn til Gud, ikke som Individier, men som et heelt Folk, paadet at vor forenede Tro kan bevæge Herren til at hørhøre os. Vi komme ikke sammen som mange Andre gjøre, for at beundre Moden, men vi samles tilsammen for at høre Saliggjorelsens Principer, for at hørte fornyet Kraft til at udøve vore daglige Pligter, overvinde vor salbne Natur og gjøre os selv Guds Lov underdanige. De, der ere komne hertil i den Hensigt, ville faae deres Dnske opfyldt.

Der findes Under iblandt Israael saavel som i Verden, paa Grund af Ligegyldighed og Forsømmelse. Mange

interessere sig ikke for Andet end jordiske Sager. En Mand, som f. Ex. har en Aulsgaard, lader denne optage al hans Opmærksomhed. Om ogsaa engang imellem han kan affee lidt Tid til at komme til Forsamling, saa sidder han sædvanligviis dorst og slev, og gaaer ligesaa tom bort som han kom. Han lærte Ingenting, ja han kom vist ikke engang derfor. Han kom maaffee af Bane, eller fordi nogle af hans Familie eller Venner git, og ikke fordi han sølte nogen indre Trang. Om en Engel skulde prædike for en Forsamling af saadanne Individier, vilde hans Ord være magtesløse. En Engels Tale vilde ligesaa lidt Virkning have paa Kvinder, der blot vare komne sammen for at beundre hverandres Pynt eller for at iagttage Modens Omskiftelser. Saadanne Folk forstaae ikke Sandheden, thi de have ingen Plads i deres Hjerte for sammes Opfattelse; de sidde som Gibsfigurer og nyde intet Godt af Herrens Tjeneres Belærelse. Hvis saadanne Menneffer have nogen Indflydelse, er det kun som en Dæmper paa deres Omgivelser.

Seg troer ikke, det vilde være nødvendigt at prædike saa meget for de Hellige som vi gjøre, dersom vi Alle levede efter vor Religion og anvendte retteligen kun en Fjerdepart af den Tro, vi have til vor Raadighed, for Israels og vort eget Vel, men under de nærværende Omstændigheder synes det aldeles nødvendig at prædike for dem Dag efter Dag, Uge efter Uge, for at holde dem nogenlunde indensfor Grændserne. Man ledes saa lettelig feil, bliver saa snart kjølig i sine Følelser. Om der nogenstunde var en Tid, da vi behøvede at efterleve Jesu Christi Lære, saa er det nu. Vi burde begynde at forstaae, at hver Mand og Kvinde er et handlefrit Væsen, der udover en vis Indflydelse i den Kred, de

bevæge sig. Forældre have Indflydelse over Børnene, Børnene have Indflydelse over hverandre, Naboer have Indflydelse over deres Næste, og om vi end ikke altid see, at vort Exempel har nogen Indflydelse eller Vægt, kan jeg forsikre, at mangen Handling, som vi ansaae for betydningsløs, har havt skadelige Følger for en eller anden Nabo eller et Barn. Hvo kan bedømme hvad Virkning en Faders brudte Løfte vil have paa hans Barn? Vil Barnet voge op i den Tro, at Fader og Moder sige Et og mene noget Andet, eller vil det stole paa Faders og Moders Ord? Børnene ville i dette Stykke følge Forældrenes Exempel, eller gaae endnu videre. Hvo veed, hvor længe et saadant Indtryk vil vare paa Børnene og deres Efterkommere? Og dog see vi ofte Forældre advare Børn imod Ting, som de selv gjøre sig skyldige i. Denne Forældrenes modstridende Vandel vil sløve Børnenes Følsomhed og lede dem bort fra Saliggjorelsens Vej, thi dersom Forældre lære deres Børn Grundsætninger, som de ikke selv efterleve, vil deres Lærdomme neppe have stor Vægt eller Indflydelse, undtagen til det Onde. Vi betænke ikke disse Ting saa alvorligt som vi burde. Hvad vil et Barn, naar det kommer til Forstand, tænke om sine Forældre, der sige, at Viisdomsordet er Part af Jesu Christi Evangelium og er givet ved Aabenbaring, naar de overtræde det Dag efter Dag? Det vil voge op i den Tro, at Fader og Moder ere Skyldere og uden Tro paa Evangeliet. Man kan aldrig være for forsigtig i sin Vandel, ei heller for paastraelig i at opfylde givne Løfter.

Hvad Tiltro kan man have til en Mand, der siger: Imorgen tidlig skal jeg komme og betale Dig, hvad jeg skylder, men som næste Morgen udebliver? I Løbet af Dagen træffer Du ham, og da

hedder det: Broder, jeg glemte reent den lille Forretning, men jeg skal klarere det imorgen. Næste Dag kommer, men Du seer ikke noget til ham, og saaledes gaar det Dag efter Dag og hans Løfte staaer uindløst. Dette er anvendeligt paa Løfter af alle Slags. Hvis Folk ere uesterrettelige i at indfrie deres Forpligtelser, kommer man tilfids til den Slutning, at de ere uredelige, og man mister al Tillid til dem. Man kan ikke stole paa dem i Noget, og man bliver næsten nødt til at ansee dem for Lognere og Bedragerere og undgaar at have noget med dem at bestille. Og dog finder man Mænd, som ere blevne døbt til deres Synders Forlabelse og som have gjort Pagt med Herren at ville forsaage alt Ondt, handle saaledes. Hvad nytter Omvendelsen, naar den ikke viser sine Frugter i Gjerning? Der udkræves Gjerninger saavel som Tro; vi maa handle saavel som tale.

Majoriteten af de Hellige, der have opholdt sig i disse Dale i længere Tid, har gjort Pagt med Herren, at de ville holde hans Bud og vandre paa hans Veie, lad Følgerne blive hvad de ville, og dog seer man Mange følge en falsk Verdens usle og uværdige Skikke. Ifstedetfor at have sig mandigt til Evangeliets Høihed, nedværdige de sig til ugudelige og fordærvede Mænds Standpunkt. Mange af Israels Uldster, hvem store Ansvar paaahvile, hvilke ingenlunde kunne forsømmes ustraffet, handle paa denne Maade. Hvad Under derfor, at Herrens Mand er bedrovet? Hvad Under, at de Hellige altid maae irettesættes? Det er aldeles ikke saa forbausende for mig, naar jeg betragter Befolkningens Tilstand i disse Dale, og især for Salt Lakes, Ogdens og andre Byers Bedkommende, der staae i Berørelse med Jernbanerne.

Hvad skal der blive af os, hvis vi bestandig give efter for Fristelse og efter-

abe enhver Laps, som kommer hertil fra Verden? Jeg mener Saabanne, der ikke tee sig som Gentlemen; jeg gjør ingen Hentydning til dem, der optræde med Værdighed og Anstand, og der findes mange saabanne i Verden. Jeg sigter ene og alene til dem, som ikke stamme sig ved at benytte ethvert uværdigt Middel for at faae deres Dnster eller Lyfter tilfredsstillende. Jeg beklager at maatte sige, at Nogle af os robe Lyft til at følge deres Exempel i Handel, Vandel og Morder. Hvad tænker Gud om os? Hvad due vi til? Hvad vil der blive af os? Hvad vil den Almægtige gjøre med os? Hvad Slags Dphoielse, Herlighed og Belønning erholde vi, hvis Maalet for vor Stræben, Moralitet og Retfærdighed ikke er høiere? Der vil blive sagt til Saabanne: Viig bort fra mig, I Forbandede, jeg kjender Eder ikke. Hvad, Herre? ikke kjende mig? jeg er jo Uldste B.; jeg boede i Ogden eller Salt Lake og var forbunden med din Tjener Brigham, de Tolv og Kirkens Uldster; jeg havde det hellige Præstedomme; jeg har helbredeet de Syge ved Haandspaalægelse, jeg har udrevet Djævel i dit Ravn, og Du kjender mig ikke? Nei, jeg kjender Dig ikke, viig bort fra mig, Forbandede! Af hvad Grund, Herre? Fordi Du er en Hykler, en Logner og Sophist, kortsagt en usjel, svag, elendig Skabning, som ikke holdt sig nær til Gud, og ikke havde Kraft nok til at overvinde din falske Naturs Svagheder og Daarstaber, men som altid var færdig til at hengive Dig til de Folks taabelige Vaner, fra hvem Du var udsamlet, ene og alene i den Hensigt at undgaar den Dom, som venter dem.

Jeg giver ikke Meget for en Mand, som ikke kan være ligegod Hellig, hvorsomhelst han befinder sig paa Jorden. Hvis en Mand ikke kan være en ligesaa

god Hellig i Bjergene, i Skoven, paa Marken eller midt ude blandt Fremmede som her hjemme i Helligdommen blandt sine Brødre, da er der ikke det rette Stof i ham, og Tiden vil komme, da han bliver prøvet og falder, saa vist som han lever.

Jeg ønsker at see Folk efterleve deres Religion allevegne og under hvilken som helst timelig Sydsel. Den Mening synes at have gjort sig gjældende blandt en vis Klasse Menneſter, at hvis de gaae og ſøge Arbeide i Minerne, maae de adoptere Minerernes Skikke — de maae bande, vrovle, drikke Kaffe, Thee og Whiskey, jordi de ere beſkjæftigede med Minearbeide. Det ſamme var tildeels Tilfældet ved vor aarlige Menſtring. Ved de forſte to, tre Maaltider tænkte neppe Nogen paa Kaffe eller Thee, men inden Leiren brød op, ſaae jeg flere gode Brødre aldrig forſomme deres Kaffe og Thee, og de ſøgte at undſkyldte ſig med, at de laae paa Feltſod. Jeg drak mit Glas ſolde Vand hele Tiden, medens jeg var der, og havde ligesaa god Helbred ſom Nogen. Jeg kan ikke forſtaa, at Uret kan blive Ret noget Sted. Gud har ſagt os, at det er uret at nyde varme eller ſtarke Drikke. Jeg troer han meente, hvad han ſagde, ſamt at det er anvendeligt paa mig idag, imorgen og hver Dag af mit Liv, enten jeg er i Bjergene, Skoven, hjemme eller hvorsomhelſt min Lod ſender mig. Jeg troer tillige, at dette gjælder hele Kirken, at ingen Mand og Kvinde kan opdrage en Børneſtøtte rettelig i dette Samsund, medmindre de noiagtig lyde ethvert Raad, ſom Gud giver til ſine Helliges Veiledning og Frelſe. Jeg troer, at hver Mand og Kvinde, ſom ere forſømmelige i diſe Ting, paadrager ſig Anſvar.

Gud har givet os Meget, og han vil kræve Meget af os. Han har ſtjælet

os Evangeliet med alle dets Gaver og Kræfter; han har ſtjælet os ſit Præſtedomme og har oprettet ſin Kirke paa Jorden; han har nebladt ſig til at erkjende os ſom ſit Folk og har ſtorligen velſignet os indtil dette Dieblit. Vi ſige, vi troe Evangeliet, ære Guds Navn og ere udgangne fra Jordens Nationer i den Henſigt at renske os fra al Daarſkab og ophjælpe vore Børn ved at ſætte dem ſølgeværdige Exempler og ved at underviſe dem i Herrens Tugt og Formaning, paadet at Gud kan ſaae ſig et reent og helligt Folk, hvem han kan velſigne.

Dette er et af Diemedene med vor Indſamling, men vogt Eder, at I ikke ved Uagſomhed og Utroſtkab med det Liddet, Gud har betroet Eder, hindre ham i at ſtjæle os de ſtorre Velſignelser, ſom han har i Behold for de Troſtafte. Herren vil belønne os efter Forjæneſte. Hans Raade hviler over os beſtändig, men vi forſtaa det ikke.

Det glæder mig at kunne bevidne, at vi have annammet Evangeliet, at Joſeph Smith var en Guds Prophet og et Redſkab i Guds Haand til at aabenbare Principer, hvis Tændens er at ſammenbinde alle Menneſter i Venſkabet, Brøderſkabet og Kjærlighedens Baand og gjøre dem til eet Folk med kun een Konge. Jeg bærer mit Vidneſbyrd herom ſom En, der har erholdt Kundſkab, og veed, at det er Sandhed. Men uagtet denne Kundſkab afhænger vor Frelſe af os ſelv, thi vi ere handlefrie Væſener og kunne vælge eller forkaſte Evangeliet efter Behag — følge Frelſerens eller Lucifers Exempel.

Vi ere Guds Arvinger og Jeſu Chriſti Medarvinger og have Ret til at erhverve os Herlighed og Ophøielſe i det Rige, hvor Jeſus og de Helliggjorte boe, men det er overladt til os, om vi ville benytte vor Ret eller ikke. Gud har er-

flæret, at han aldrig vil forlange mere af os, end han har givet os Kraft til at udføre. Om han paalægger os Pligter, som tilskyndende ere svære at efterkomme, vil han forlene os med Kraft til at udføre dem. Men uden vi ere værdige og bruge al vor medfødt Energi og Forstand, vil hans Forjættelser ikke blive opfyldte, fordi de ere givne paa den Betingelse, at vi opfylde vor Part.

Jeg onsker at opmuntre mine Sødfænde til at påse godt paa sig selv i Fremtiden og lade deres Ord og Vandel være saadan, at de kunne neddrage over sig Hverens Velsignelse. Hvis I kalde Eder Sidste-Dages Hellige og onske at være trofaste, da viis for Gud og Eders Brødre, at I have i Aand og Sandhed ombendt Eder fra Eders Synder, thi al anden Slags Ombendelse er kun en Bespottelse for Gud, der vil paadrage os Straf tidligere eller senere for Hykleri.

Han kaldte sin Tjener Joseph Smith i denne Uddeling til at gjenoprette Evangeliet paa Jorden, for at de Dyrigtige af Hjertet kunde blive udsamlede fra Babylon ligesom Apostelen Johannes saae i Synet paa Den Patmos. Han saae en Engel flyve gennem Himlen raabende: Kom ud fra hende, o mit Folk. Den samme Ordre findes i Aabenbaringerne, givne ved Joseph Smith, hvorfor ogsaa de Hellige komme hertil fra næsten alle Jordens Egne for at nyde Godt af Evangeliets Ordinantser og Velsignelser og berede sig til at opbygge Templer, Byer og Samfund til Guds Ære.

Dette er de Helliges Opgave. Jordens Beboere ville blive hjemsogte af den Almægtiges Straffedomme og „Babylon, Sjøgernes Moder,“ skal falde og aldrig rejse sig mere. I Israels Guds Navn forlynder jeg, at denne Verden og dens Indbyggere ere hjemfaldne til hans Dom; den er beflaget, og den eneste Ud-

vei til Frelse for dem er at annamme Guds Søns Evangelium, hvis Dør er Daab til Syndernes Forladelse, efterat man har ombendt sig fra enhver Ting, der har Tendens til at nedværdige Menneskeheden. Intet uden dette kan frelse Verden fra den Bredestaal, som svæver over den, og som vil blive ndøst, naar hans Tjeneres Vidnesbyrd har lydt længe nok.

Menneskenes Born skulle først advares ved Guds Tjeneres Røst, dernæst ved Jordstjælv, Uveir, Lynild, Hunger, Pestilente og Udelæggelse — ja han vil vedblive at sende disse Domme over dem, indtil de ere udryddede, enten saa Verden troer det eller ei. Lad kun Folk haane og spotte og kalde os Fantaster, men den lille Steen, som Daniel saae blev tagen ud af Bjerget uden Hænder, er begyndt at rulle og vil uden mindste Tvivl sonderbryde Billedets Fødder.

Guds Rige eksisterer og det vil blive et stort Bjerget og opfylde hele Jorden, netop som Daniel saae i Synet. Jeg er et levende Vidne hertil, og det samme er enhver Sidste-Dages Hellig. Vi have fuldkommen Kundskab om, at Gud har aabenbaret disse Ting, og at Enhver, som onsker det, kan prøve for sig selv, om det vi sige er af os selv eller er Guddommens Befaling. Veien er aaben, saa at Enhver kan undersøge, om vi tale Sandhed og ere i Besiddelse af den Hellig Aand og Evangeliet eller ikke. Ombend Eder fra Eders Synder og bliv døbt af En, der har Myndighed, og annam den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse, da skulle I saae at vide, om Lærdommen er sand eller falsk, eller om der findes nogen anden Vei til evigt Liv for Mennesket.

Vi indbyde alle Mennesker til at vandre paa denne Vei, og vi frygte ikke for Udfaldet, thi for mit eget personlige

Bedkommende har jeg i Hundreder og Tusinder af Tilfælde faaet Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed. Tusinder af Sidste-Dages Hellige kunne bære det samme Vidnesbyrd, og vi ønske, at alle Dyrigtige maatte faae en lignende Overbevisning for sig selv. Jeg aflægger

dette Vidnesbyrd til Gavn for dem, der endnu ikke have erholdt Kundskab for sig selv, saavel som for de Svage i Troen blandt de Hellige, om saadanne findes. Jeg har baaret det frem for de Fremmede i Verden og jeg aflægger det paany her til Ederes Opmuntring. Amen.

Helbredelsens Gave.

„Er Noget iblandt Eder syg, han kalde til sig Menighedens Eldeste, og de skulle bede for ham og salve ham med Olie i Herrens Navn, og Troens Bøn skal frelse den Syge og Herren skal opreise ham.“

Blandt de Gaver, Gud har gengivet Menneftene i denne sidste Hunsholdning, er ogsaa Helbredelsens Gave, omtalt i ovenstaaende Skriftsted af Apostelen Jakob 5, 14. Paa Grund af vore forste Forældres Overtrædelse af Guds Bud kom hele Mennefteslægten under Forbandelse — vore Legemer bleve forvrængelige, de bleve Kummer, Sygdom, Sorg og Lidelse underkastede. Men da dette var Noget, som herte med til den fra Ewighed lagte Plan til Menneftenes Opfoielse, forstodte han ikke sine Børn paa Grund af Faldet. Han anviste dem tværtimod sieblikkelig Midler til deres Opriisning, nemlig Evangeliet, der fordrer, at Alle som En skal kæmpe mod det Onde, befeire enhver syndig Tillokkelse og forsfage de Svagheder, som Kjødets er hjemfalden til; derved komme alle de guddommelige Gvner og Spirer, som den Almægtige har nedlagt i os, til Udvikling; derved lære vi vor egen iboende Kraft at kjende og derved vælkes Kjærligheden til det Gode og Haabet om Seier blomstrer i vort Bryst.

Den fornemste Hjælper, som Herren har stillet til sine Troendes Raadighed

her i denne Prøvestand, er den Hellig-Aand, som Enhver kan gjøre Krav paa, der har adlydt Daabens hellige Ordinantse og faaet sine Synder astoede. Dens fornemste Opgave er at oplyse de Hellige om Sandhed og Ret, styrke dem i Troen og opmuntre dem til Kampen mod det Onde, men ogsaa i fysisk eller legemlig Henseende skulde den tjene os til Gavn, idet den skulde være os et Værn mod alt det Onde, der kunde ramme vore jordiske Tabernakler. Paa Grund af vore Forsædres og vore egne Krænkelse af Naturens Love ere vi hjemsfagte af mangfoldige Sygdomme og Svageligheder, men af Kjærlighed til sine Pagtens Børn har Gud givet dem specielt fremfor alle Andre i Verden et Middel, der skal raade Bod paa de herfende Onder. Dette er Salvning med Olie i Herrens Navn.

I Marci 6, 13 siges der: „Og de salvede mange Syge med Olie og helbredede dem.“ Kristus siger, idet han taler om Tegnene, der skulde følge de Troende: „Paa de Syge skulle de lægge Hænder og de skulle helbredes.“ (Marc. 16, 18.) Paulus lagde Hænderne paa Publii Fader, der led af Fæder og Blod-

tot, og han blev helbredet. (Ap. Gj. 28, 8.)

Denne samme Gave er gjengivet til de Hellige i disse Dage; den har ingenlunde tabt sin Kraft. Det er en Frugt af Troen, og Troen, vide vi, er en Gave fra Gud. Vår himmelske Fader har imidlertid ikke givet sine Tjenere Herredomme over Liv og Død; om saa var, maatte de Hellige leve i deres nuværende Tilstand evindeligen, thi hvilken Vældste vilde vel da tillade Døden at bortrive en elstet Hustru, et forhåbningsfuldt Barn eller en dyrebar Slægtning? Enhver vilde ubetvivel formene den Grumme Afgang til sit Huus. Dette vilde gjøre Indgreb i Guds evige Plan, som siger, at Syndens Sold er Døden, og Døden trængte igjennem til alle Mennesker, fordi de syndede Alle. (Rom. 5, 12.)

Uagtet denne Gave var almindelig i Kirken forud og uagtet Paulus som ovenfor anført helbrede paa denne Maade, ja hvad mere er, opdækkede til live en ung Mand, som under en af hans Forsamlinger styrte ud af Binduet i tredje Etage (Ap. Gj. 20, 9.), finde vi dog, at han ved en anden Leilighed maatte efterlade en af Brødrene syg paa Miletus, medens han selv fortsatte sin Reise. (2 Tim. 4, 20.) Uagtet Apostlerne havde faaet Fuldmagt af Frelseren til at uddrive onde Aander, finde vi, at de ved en vis Leilighed ikke formaaede at udrette Noget og beklagede sig til Jesus derover.

For at være berettiget til denne Gave udfordres, at de Hellige leve et reent og ulasteligt Liv, saa at de ikke ved egen Uagtsomhed eller Forsømmelse forstjertse deres Ret. Vær ydmyge, mine Sødstende, hver og en af Eder, vær varagtige i Bønnen, saa Guds Aand kan boe i Eders Sind og i Eders Hjem. Bortviis enhver gnaven, trættekjer, util-

freds Følelse fra Eders Hjerter. Lad Eders Tunge aldrig opløste sig mod Gud, hans Præstedomme eller mod Eder selv indbyrdes. Lad Eders Tunge aldrig udtale Andet end Velsignelse over Alle saavel som over al Eders Gjerning, da kan I med Tillid og Tro anraabe Herren om Hjælp, naar Eders Børn, Eders Vegtælle eller Eders Venner blive syge. Det er kun den Næsfærdiges Bøn, som formaaer Noget; stræb derfor altid at vandre retsfærdigt.

Og I, mine Brødre af Præstedømmet, hvem Helbredelsens Gave fortrinnsviis er forlenet ifølge Eders Kald, rens Eder fra enhver Besmittelse, synlig og usynlig; lad ikke Eders Legeme eller Sjæl blive besudlet af det Onde, der sværmer om os i Verden; lev et i enhver Henseende kyndt og moralsk Liv, saa I ikke ved egen Forseelse forspilde denne kostelige Gave; da, og kun da, tør I fremtræde med Frimodighed og lægge Hænderne paa de Lidende og true Sygdommen, kun da ere I fyldte med Overbeviisningskraft, at Gud vil høre Eders Bøn. Husk paa, at Evnen ligger ikke hos os; vi fremtræde kun som Herrens Repræsentanter, der udføre en hellig Ordinantse i hans Navn, og hvis vi stræbe af al Kraft at ære hans Navn og hædre vort Kald, da har han forpligtet sig ved sit Ord at høre vor Bøn, thi han er ligesaa nidkjer for sin Værelse som vi nogensinde kunne ønske. Have vi med vor bedste Tro og med en reent Samvittighed udført Ordinantzen, maa vi overlade Resultatet i hans Haand; han hører Liv og Død til, hans Villie ske, ikke vor.

Naar I have jalvet Nogen, glem da ikke den Syge, naar I ere vel ude af Huset, men ihukom ham bestandig i Eders lønlige Bønner, og er det Eder mulig, da besøg ham oftere, deels for

at gjentage Salvingen, om behøves, deels for at trøste og opmuntre den Lidende, thi Intet tvæger en Syg mere,

end Deeltagelse og Sympathi af en kjær Ven.

Lh.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Martz.

Vi optage fra „Millennial Star“ følgende

Raad til de Hellige.

Hvis der er Noget af større og varigere Interesse for de Hellige end noget Andet, da er det Hjemsamlingen til Zion. Herom kunde vi sige Meget, men i dette Nummer skulle vi kun berøre et enkelt Punkt, hvilket vi haabe maa være af Gavn for de Hellige.

Alle de Hellige bør gjøre Alt hvad der er dem muligt for at paastynde deres Emigration ved at henlægge i en Sparebøsse eller indsatte paa Contoirtet nogle saa Skilling eller Mark regelmæssigt, indtil det bliver Nok til deres Udfrielse. Mange gjøre saa, og det er for saavidt godt og meget roesværdigt, og Tusinder af de Hellige hjemme i Zion have derved fremstyndet deres Befrielse fra Babylon adskillige Aar. Det kan ikke seile, at Herren jo vil bønhøre og hjælpe dem, der lægge saa ædel og utrættelig en Stræben for Dagen. Men der er en anden Gjenstand, som ikke bør glemmes. Trange og trykkende Aar ramme os undertiden, hvorved flere af de Hellige til sine Tider ere blevne hensatte i Armod og Trang, og da striftes de haardt til at udtage en Part eller det Hele af de indsatte Sparepenge. Ofte tyer man ogsaa til dette lille Fond, naar der ingen presferende Grund er til at røre det; dette er ubesindigt handlet og bringer ofte bitter Anger bagefter, naar Pengene ere forbrugte, og Haabet og Tilliden til Befrielse formørkes, ja forsvinder maastee ganske. Vi haabe, at de Hellige ville lære Betænktsomhed og Viisdom uden saa bitter en Erfaring.

Der kan jo gives Tilfælde, hvor det er absolut nødvendig at benytte nogle af de sparede Penge, men mon ikke Tro og gode Gjerninger kunde hindre saadanne Tilfælde fra at blive allfor hyppige? Erfaring har viist os, at naar Emigrationspenge udtages for at anvende dem til Spekulation eller Forretninger, have de sjelden tilveiebragt de foranstede Resultater — Pengene forsvinde og Vedkommendes Omstændigheder blive lidet eller intet forbedrede.

Vi raade de Hellige til at henlægge en Smule ugentlig til deres Emigration, og at ansee det Sammensparede som om det aldrig eksisterede, eller som en hellig Giendom, der ikke maa benyttes i noget som helst andet Diemed end deres Udfrielse fra Trældommen. Veed Herren om Kraft til at modstaae Fristelsen til at røre Ederes lille Fond, hvori Haabet om Hjemsamling spirer.

Ved hver Emigration blive i Almindelighed nogle af Grenene frækkede i Antal og Evner, for en Tid idetmindste, ja der mangler intet andet end Penge midler for at bryde dem aldeles op, thi da vilde alle de Hellige flye til Zion. Conferencepræsidenterne og Forstanderne skulde derfor altid paasee, at de mere Formuende, som ere istand til at emigrere, ikke efterlade en uforholdsmæssig stor Byrde, i Form af Gjæld, paa de tilbageblevne Fattige i Grenene. Man bør altid ihukomme at holde Grenene fri for Gjæld samt holde alle Bøger og Regnskaber i fuldstændig Orden. Naar de bortdragende Hellige efterlade deres Grene i god Orden og have opfyldt ethvert Billighedens Krav, vilde de fryde sig end mere ved Privilegiet at gaae hjem til Herrens Zion, og deres Minde vil blive bevaret i kjær Erindring hos de Tilbageblevne.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 19de Januar 1871.

Ældste B. D. Thomassen.

Kjære Broder!

Din Skrivelse af 20de Decbr. f. A. har jeg rigtig modtaget, for hvilken jeg takker. Siden min Hjemkomst fra min Mission til Danmark har jeg havt adskillige morsomme Timer, hvoriblandt nogle religiøse, af hvilke jeg vil søge at give Dig et kort Omrids. Først udskæftede den „lærde“ Dr. Newman, Præst ved Congressen i Washington, vor Præsident til at debattere det saa ofte drøftede Spørgsmaal: „Sanctionerer Bibelen Polygami?“ Brigham Young fandt det under sin Værdighed selv at forsvare nævnte Princip, men sendte i sit Sted Br. Orson Pratt. I tre Dage varede Diskussionen. I de to første Dage sæbe Ældste Pratt sin lærde Modstander ind, og paa den tredje barberede han ham saa glat som en Val. Jeg overværede alle Møderne. Kort efter skrev flere amerikanske Blade, baade i Californien og i de østlige Stater, saalunde: „Hans høilærde Velærværdighed Dr. New-

man rejste fornylig til „de Helliges Stad“ for at overbevise baade Propheten og alle troende Mormoner om Polygamiets Feilagtighed, og vilde ved denne Leilighed paapege Steder i Bibelen, hvor dette Princip's Udøvelse forbødes. Gamle Brigham gjendrev ikke Dr. Newman selv, men sendte en af sine Apostler, O. Pratt, som gjorde det saa eftertrykkeligt, at vi maade sige til den lærde Herre fra Washington som Frelseren sagde til Kvinden: „Gaf og synd ikke mere.“

Senere ankom hertil en Jødepræst fra Jerusalem, Rabbi Snerfson, som holdt et Foredrag i det gamle Tabernakel over Jødernes Sæder og Skikke, deres Tro og Haab. Han og hans Troesfæller stolede paa, at Israels Gud vilde hjemsamle det adspredte Juda til deres forjættede Land. Genimod Slutningen af sin Tale sagde han høit og tydeligt: „I Jerusalem findes mange Jøder, som have flere end een Hustru, thi Moselov for-

byder ikke saadant." — Jeg er ikke Polygamist, veed Du nok. Saa kom de Forenede Staters forhenværende Udenrigsminister Wm. Seward hertil paa en Gjennemreise til Californien og videre til China, med hvilket Land Du veed Mr. Burlingame paa Amerikas Vegne har affuttet Handelstraktater. Han overværede Gudstjenesten i det nye Tabernakel, hvor Br. Brigham den Dag holdt Talen. Om Ministeren syntes om den eller ei, veed jeg ikke. Brigham og Captain Hooper hjalp den gamle, affældige Herre til Sæde i Karetten, da Gudstjenesten var endt.

En norsk, lutherisk Præst fra Staterne Hr. Westendal prædikede for Skandinaverne i de Halvfjerdsindstyves Sal om: „Jesu Christi forborgne Fred.“ Hvad Manden, der i Forbigaaende sagt havde et lærd Udseende og et meget langt Ansigt, meente, har endnu Ingen af os kunnet udfinde. Hans Idee maa vistnok have været meget stor og vor Forstand færdeles lille.

Godebeitlerne vinde ingen Fremgang og mange Jofepbiter komme tilbage fra Staterne og mene, de gjorde feil Berægning i at gaae til Jackson County, for end de bleve kaldede dertil af den rette Myndighed.

For Dieblicket have vi nogle elendige Kjæltringer her til at forvandle baade Guds og Menneskenes Love, saasom Hoiesteretsdommere, Marschaller, Generaler osv., men Djævelen skal jo regjere sin Tid. Maafee det vil gaae dem som Methodistpræsten sagde i sin Kiigtale over vor afdøde Gouvernør Chaffer: „Han er død og gaaet til Himmerig; I, mine Venner, (talende til de Forenede Staters Embedsmænd) og jeg faae ham ikke mere at see.“ Af hans

egne Ord at domme gaaer altsaa baade han og Embedsmændene til Helvede, thi gik de til Himmerig, vilde de sagtens træffe Gouvernøren.

Jeg har ikke fornylig seet din Familie, men veed dog, at de befinde sig vel. I flere Dage har jeg nemlig maattet holde Sengen, men har iasten listet mig op for at skrive disse Linier, medens min Kone og Fru Madsen, som boer hos os, ere i Theatret for at yde deres Tribut til Miss Adams' Benefice. Jeg forvred min høire Fod for en Tid siden og har ikke kunnet gaae i nogen Tid, men om saa Dage haaber jeg atter at have gjenvundet min Helbred.

Som Du veed, har jeg en god Plads som 2den Bogholder hos Brodrene Walter. For Dieblicket har jeg 100 Dollars maanedlig. Handelen er levende hos os og tegner til at blive bedre, saa bliver der for mit Bedkommende mere Arbejde og jeg haaber større Løn.

Med Glæde mindes jeg mange behagelige Dage i mit Fødeland, da jeg nys var der paa Mission, men jeg vil dog hellere være hjemme i Bjergenes Dale, selv om jeg har en Smule Gigt og en forvreden Fod. Tak de Hellige i Njøbenhavns Conference for al udviist Forekommenhed mod mig og beed dem være trofaste. Jeg haaber ikke, at nogen af Missionærerne arbejde for Jordens Liggendefæ, thi jeg har seet de stadelige Folger af saadan Fremgangsmaade, men beder Gud styrke dem i en retfærdig Forvaltning af det dem Unbetroede, saaledes at de kunne være den Fattiges Ven, Menighedens Opbyggere under Guds Veiledning og deres egne Frelser.

Hils mine Venner.

Din Svoger
Carl Larsen.

St. George, Utah, den 5te
Januar 1871.

Ældste John Jaques, Liverpool.
Kjære Broder!

Siden min Ankomst hertil i For-
ening med Præsident B. Young og B.
Young jun., have vi paa en praktisk
Maade søgt at nyde Fordelene ved en
Forandring af Klima, endskøndt Veiret
afvigte Maaned var i Gjennemsnit 4
Grader R koldere end den tilsvarende
Maaned forrige Aar. Dog er det bety-
delig varmere her end i noget andet
Settlement nordfor Bjergene. Veirliget
har været tørt og klart og det har haft
en velgjørende Virkning paa mine Lunger.

Præsident Youngs overanstrengende
Arbejde i den senere Tid i Forening med
Reisens Besværligheder var aldeles for-
meget for en Mand i hans Alder; han
prædikede næsten hver Dag og hørte sine
egne Feste. Siden han ankom hertil,
har han søgt at komme lidt til Ro og
har ikke talt offentligt, men saalænge
Telegraphen herfra staaer i Forbindelse
med Salt Lake City, er hans Sind al-
tid i fuld Aktivitet, idet han maa be-
svare en Mængde Spørgsmaal saavel
pr. Telegraph som i Breve. Han har
været lidt angreben af Rheumatisme, et
Onde, som han har været plaget med
mere eller mindre fra sin Ungdom af,
og som forekommer temmelig hyppig i
disse Bjergegne.

I denne Deel af vort Territorium
gjenfinder man mange gamle Benner og
Bekjendte, af hvilke nogle have været
Medlemmer af Kirken i 40 Aar, og hver
Dag have vi den Glæde at fornøje Be-
ligningsfaber fra Kirtland, Missonri, Nau-
voo, Sletterne og Saltsofadens første
Settling; ligeledes træffe vi Mange, med
hvem vi bleve kjendte paa vore talrige
Missionsstoure til forskellige Egne af

Jorden. Vi have aldrig havt et behage-
ligere Gjenhyn med saamange Benner.

St. George er en stille, rolig By,
der har gjort mange store Fremstribt.
Det er i Sandhed et Under, at saa dei-
lig en By idag blomstrer der, hvor for
kort siden kun en Orken fandtes.

I Oldtiden maa det store Basins
sydlige Bjergkjede have bestaaet af en
Række brændende Vulkaner. Umaadelige
Lavastrømme have løbet nedad Hoienes
Sider som Floder af brændende Ild, der
have opfyldt Klosterne og Dalsorene, og
efterat Lavaen er afstøjet, er den revnet,
medens Vind og Veir have stadig tøret
paa Hoienes blødere Substantser og bort-
styttet dem, saa at, hvor der tidligere
fandtes Aasstrækninger, findes nu dybe
Dale, der begrænses af høie Fjelde, dæk-
kede med sort Lava. Mellem to saadanne
Bjergkamme, den ene paa Vest siden, den
anden paa Øst siden og mod Nord be-
styttet af en hoi, forvittret Sandsteens-
kjede af rødlig Farve, ligger den yndige
By St. George, hvor der for ni Aar
siden kun fandtes en sandet, saltholdig
Slette, gjennemskaaen af nogle saa
Brakvandsbække. Her voxer nu en Over-
flodighed af Viindruer i de hundrede Va-
rieteter tilligemed de yndigste Frugter og
Vær, medens det omliggende Land er
saa godt og ede, at de Reisende forbau-
ses over hvad der kunde bevæge Folk til
at nedsætte sig her. Næsten hver Mand
har sin Viinhave.

Siden vor Ankomst hertil have vi
bivaanet mange Forsamlinger, Aften-
underholdninger, Selskaber osv.

Nio Virgens Industriforening har
allerede sat en Deel af sit nye Maskineri
i Washington Klædefabrik i Gang. Man
spinder der det bedste Slags Garn, og
inden længe vil man have i fuld Virk-
somhed den fuldstændigste Fabrik i Ter-

ritoret for Tilvirkning af de fortrinligste og mod Arizona 5 Mil Syd for St. George.
 Bomulds- og uldne Varer. Bygningen er tre Stager høi, opført af Sandsteen, og kan producere 500 Yards Klæde om Dagen. Aktieselskabet, som eier den, bestaaer af de fornemste Mænd i Washington, Kane og tilbeels Iron Countier.

Den sidste Opmaaling af Nevada har aabenbaret den Kjendsgjerning, at en halv Snees af vore Settlementer ligge paa den Landstrækning, som Congressen tog fra Utah og Arizona og lagde til Nevada, idet Grændselinien bestemtes til 114 Grader vestfor Greenwich. Overdragelsen af disse Settlementer til Nevada kan synes at være en ligegyldig Sag, men nævnte Stat er den høist bestattede i hele Unionen, og da den forlaster de Forenede Staters Papirpenge, maae alle Skatter betales i Guld; den er illige i dyb Gjæld. Dens fleste Embedsmænd ere principløse Eventyrere, der ikke bryde sig om hvorledes de slaae sig frem i Verden. Tusinder af dens Miner, hvis lovpriste Rigdom var Skyld i, at den blev optaget som Stat, var Humbug; kun ganske faa af dem afgive lidt Sølv og Guld. Embedsmændenes Gager ere ualmindelig høie, og mange af vore Troeskjæller, hvem Congressen saaledes har afhændet som Kvæg uden at spørge om deres Samtykke, ønske at forlade deres Settlementer og flytte ind paa Utahs Grændser, for at undgaae Nevadas undertrykkende Love, høie Beskatning og overdrevne Kommunalafgifter. Mange, der staae udenfor vort Samfund, men som befinde sig i samme ubehagelige Situation, ønske at faae denne Anektionslov tilbagekaldt, da de foretrakke at leve under Utahs liberale Love og lette Beskatning. Grændselinien mod Nevada løber 30 engl. Mil Vest,

og mod Arizona 5 Mil Syd for St. George.

Min bedste Hilsen til Broder og Søster Eldredge. Maa Herren velsigne Dem.

Deres Broder i Evangeliet

Geo. A. Smith.

Salt Lake City, den 9de
 Januar 1871.

Ældste John Kay, Liverpool.

Kjære Broder!

Deres Brev af 5te f. M. har jeg modtaget, og det glædede mig meget at erfare, at Broderne ere alle vel og fulde af Herrens Ånd og at I ikke have glemt mit Dyphold i England.

De Hellige i Europa ligge mig lige faa meget paa Hjertet nu som da jeg var iblandt dem, og det er mit Haab, at vi herhjemme ville blive istand til at hjælpe Mange til at emigrere dette Aar, dog er det for tidligt at sige noget Bestemt herom endnu, da Pengemangel fremdeles hersker, skjøndt Udfigterne til en rigeligere Forsyning ere bedre end tidligere.

Præsidenterne Young og Smith og Præsidentens Son, Brigham, opholde sig for Tiden i det sydlige Utah, hvor de have været siden sidst i November, og blive rimeligviis dee hele Vinteren.

Gvad De end maatte læse eller høre om Zion og dens Folk, vær forvisset om, at Herren beskytter os og fremmer sin Sag; han glemmer ikke sine Børns Indsamling; lad derfor Ingen svige sin Tro eller støves i at efterleve sin Religion.

Bedende for Ederes Udrijselse i Wiisdom og med venligst Hilsen til alle de Hellige, forbliver jeg Ederes Broder i Evangeliet.

Albert Carrington.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortfat fra Side 111.)

Mange af Brødrene flyttede til Clay County, hvor de forbleve til 1836 — tre Maanedet. Der leed de i nogen Tid ingen Overlast, men de truedes ofte med Vold. Først i Sommeren 1836 antog disse Trusler en alvorligere Karakter. Offentlige Møder afholdtes, Beslutninger vedtoges, Hevn og Udelæggelse svores og Alting bebudede et frygteligt Uveir. Jackson County viste et godt Exempel i saa Henseende, og da Authoriteterne derveds ikke toge sig af Sagen, frydede Øvrigheden i Clay af, at den heller ikke vilde hindre Stormen. hvilket vi overbevistes om at være Tilfældet ved personlig at henvende os til den, og efter megen Møie, Trængsel og Dpoffrelse bleve vi igjen fordrevne fra vore Hjem.

Vi nedsatte os dernæst i Caldwell og Davies, hvor vi anlagde vidtstrakte Settlementer, i det Haab, at vi ved at optage nye Countier skulde blive fri for videre Uleilighed, da der kun boede ganske saa Folk i samme, men her fik vi ikke boe i Fred, thi allerede i 1838 bleve vi igjen angrebne af Pøbelen, en Udryddelsesordre udstedtes af Gouvernør Boggs og med Authoriteternes Sanction blev en Pøbelhob organiseret, der plyndrede og røbede allevegne, bortdrev eller dræbte vore Kreaturer, Sviin, Faar, Heste osv.

Mange af vore Folk bleve myrdede med koldt Blod, Kvinderne voldtagne og vi bleve tvungne til at fraskrive os vore Eiendomme under Trusel af øieblikkelig Død, og efterat vi havde maattet doie enhver Krænkelse, som rovgjerrige Umennesser lunde ophobe paa os, bleve mellem

tolv til femten hundrede Sjæle — Mand, Kvinder og Born — i Binterens Kulde drevne fra deres Hjem og Eiendomme, som de holdt gyldige Skjoder paa, og de maatte som Flygtninge, hunsvilde og venneløse, søge Ly i et mildere Klima, blandt mindre barbariske Folk. Mangfoldige henslygnede og døde bagefter som Folge af Kulden og Overanstrengelse. Mangen Hustru blev Enke, mangt et Barn forældreløst. Det vilde optage for megen Plads at optegne her al den Uret, Grumhed, Blodtørst, Rovlyst og Uendighed, som vi have været Offre for, som Folge af den barbariske og lovløse Dp-træden af Staten Missouris Befolkning.

I ovennævnte ynkkelige Tilstand kom vi til Staten Illinois i Aaret 1839, hvor vi bleve modtagne af et gæstfrit Folk og fandt et venligt Hjem. Befolkningen der var villig til at ære saavel de moraliske som borgerlige Love. Vi have begyndt at bygge en Stad ved Navn Nauvoo i Hancock County. Vi tælle mellem sex a otte Tusind Sjæle her, foruden et stort Antal, som er spredt rundt omkring i næsten hvert County i denne Stat.

Vor By fik Kjøbstadsrettighed og der tilstedtes os tillige Ret til at oprette en Legion, som nu tæller 1500 Mand. Vi have ogsaa saaret Bevilling paa at oprette et Universitet, et Agerdyrknings-Selskab og en Industriforening; vi have vore egne Love og vore egne Administratorer og nyde i det Hele taget alle de Privilegier, som ere tilstaaede andre frie og oplyste Borgere.

Forsølgelse har ikke standset Sandhedens Fremgang, men har kun soiet nyt

Brændsel til Ilden — den har udbredt sig med forøget Hurtighed. Stolte af den Sag, de forsegte, og i Bevidstheden af deres Ustyldighed og deres Systemes Ugthed, have denne Kirkes Væbster trods al Bagvaskelse og Dadel gaaet frem med Evangeliet til næsten hver Stat i Unionen. Det har lydt i vore Stæder og i vore Landsbyer og har bragt Tusinder af af vore ædle, oplyste, patriotiske Medborgere til at adlyde dets guddommelige Mandat og til at boie sig for dets hellige Sandhed. Det har udstrakt sig til England, Skotland og Wales — i 1840, da nogle af vore Missionærer vare komne dertil, ankomme over fem Tusinde den evige Sandhed, og Mange slutte sig til det i hvert Land.

Vore Missionærer gaae til de forskjellige Nationer, og i Lydsland, Palæstina, Ny-Holland, Ostindien og andre Lande er Sandhedens Banner bleven opreist. Ingen vanhellig Haand kan standse dette Værks Fremgang. Forfølgelse kan rase, Pobelene turnere, Tropperne sammenrotte sig og Bagvaskelsen nedrakke, men Guds Sandhed vil freidig, stolt og uændset gaae frem, indtil den har trængt sig igjennem til hvert Land, hvert Klima, hvert Sted, indtil den har lydt for hvert Dre, indtil Guds Diemed ere fuldbyrdede og den store Jehova siger, at Værket er fuldbendt.

Vi troe paa Gud Fader og hans Son Jesus Kristus og den Hellig-Aand.

Vi troe, at Menneskene blive straffede for deres egne gjørlige Synder og ikke for Adams Dvertrædelse.

Vi troe, at alle Mennesker førmedelst Christi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinantser.

Vi troe, at disse Ordinantser ere:
1) Tro paa den Herre Jesus Kristus;
2) Omvendelse; 3) Begravelsens Daab

til Syndernes Forladelse og 4) Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

Vi troe, at en Mand maa kaldes af Gud ved „Propheti og Haandspaalæggelse“ af dem, som dertil ere bemyndigede, for at kunne prædike Evangeliet og administrere dets Ordinantser.

Vi troe paa den samme Organisation, som eksisterede i den første Menighed, nemlig, Apostler, Profheter, Evangelister, Hyrder og Lærere etc.

Vi troe paa Aandens Gaver, saasom Tungemaal og sammes Udtydning, Propheti, Aabenbaringer, Syner, Helbredelse, Bedømmelse osv.

Vi troe, at Bibelen er Guds Ord, forsaavidt den er oversat rigtig; vi troe tillige, at Normons Bog er Guds Ord.

Vi troe Alt hvad Gud har aabenbaret, Alt hvad han nu aabenbarer og vi troe, at han fremdeles vil aabenbare mange store og vigtige Ting vedkommende hans Rige.

Vi troe paa en bogstavelig Indsamling af Israels og de ti Stammers Tilbagekomst; at Zion skal opbygges paa dette Kontinent (Amerika); at Kristus skal personlig regjere paa Jorden og at Jorden skal blive rensed og gjenfaae sin paradisiske Herlighed.

Vi fordre Ret til at dyrke den almægtige Gud eftervor Samvittigheds Bydende og indrømme alle Andre den samme Rettighed, ligemeget hvad, hvor eller hvordan de tilbede.

Vi troe, at man bør være Konger, Fyrster, Præsidenter og alle borgerlige Myndigheder underdanige, og adlyde og ære deres Love.

Vi troe, det er Enhvers Pligt at være ærlig, tro, lydsk, godgjørende, dydig og velvillig mod alle Mennesker; ja, vi sige som Paulus: „Vi troe alle Ting

og haabe alle Ting." Vi have taalt saa søge at tilegne os Alt, hvad der er ædelt, Meget og haabe at kunne taale Alt. Vi godt og sjønt. Med Agtelse
Joseph Smith.
(Fortsættes.)

Blandinger.

Af et Brev fra Ældste Joseph F. Smith, dateret Salt Lake den 2den Febr., erfare vi, at Præsident Young med Følge ventedes til Salt Lake City omtrent den 8de. Forretninger have kaldet ham hjem snarere end Bestemmelsen var.

Hele Januar Maaned har været meget mild hjemme, saa at man paa sine Steder endog har ploiet.

Præsident Eldredge med Hustru afreiste fra Liverpool til London den 21de Februar, hvorfra de i Forening med Ældste Lorin Farr fra Ogden toge en Tour til Schweiz og Italien. Muligvis de ville aflægge Skandinavien et Besøg i Begyndelsen af April.

Et Brev fra Ephraim, Utah, til Stomagersvend Gustav A. Jepsesen henligger paa Contoiret.

Indhold.

	Side.	Side.
Bøn og Ordholdenhed	161.	Correspondance . . . . . 170.
Selbredelsens Gave	167.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb
Redaktionens Bemærkninger (Raad		(fortsat) . . . . . 174.
til de Hellige	169.	Blandinger . . . . . 176.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengsgade Nr. 14 1ste Sal tilvensire og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.
Trykt hos F. C. Bording.